Scurte povestiri

Scurte povestiri
Ar trebui sa ne dezvaluim mai mult sentimentele ?
Pasiuni incompatibile
Despre tinerete
Despre justitie
Despre viata si dorintele ei
Idelurile tineretii
Despre bani

Ar trebui sa ne dezvaluim mai mult sentimentele ?

Max Adler povesteste istoria unui baiat care a fost trimis de tatal sau sa aduca lemne de foc. Baiatul s-a folosit de acest prilej pentru a disparea si nu si-a mai aratat fata sub acoperisul parintesc timp de peste 20 de ani. Apoi, intr-o seara, un strain bine imbracat si zambitor aparu in fata celor doi batrani si ii anunta ca el este copilul pe care l-au pierdut demult, reintors, in fine, acasa.
- Ce sa zic, vad ca nu te-ai grabit deloc - murmura batranul tata - si, pe legea mea, ai uitat sa aduci si lemnele.

(Jerome K. Jerome - "Tommy si prietenii sai" - pag.223)

Pasiuni incompatibile

Aproape toti cunoastem povestea pastorului jucator de golf, care nu se putea abtine sa injure cand mingile o luau razna.
- Se pare ca golful si preotia nu se potrivesc prea bine, i-a spus prietenul sau. Asculta sfatul meu, Thomas, si renunta pana nu e prea tarziu.
Dupa cateva luni, Thomas isi reintalni prietenul.
- Ai avut perfecta dreptate, Jammie, golful si preotia nu trageau bine la ham impreuna. Ti-am urmat sfatul si am renuntat.
- Si ce faci atunci cu colectia ta de crose ?
- Cum ce fac cu ele ? repeta Thomas uluit. Pai, am de gand sa joc golf cu ele. Apoi, luminandu-se: Doamne, omule! Doar n-ai crezut ca am renuntat la golf ?

(Jerome K. Jerome - "Tommy si prietenii sai" - pag.185)

Despre tinerete

Atunci cand esti foarte, foarte tanar, visezi ca vara este facuta numai din zile insorite si nopti cu luna, ca vantul sufla intotdeauna bland din vest si ca trandafirii infloresc pretutindeni. Dar, pe masura ce imbatranesti, te saturi sa mai astepti ca cerul innorat sa se insenineze. Asa ca intri in casa si inchizi usa, te ghemuiesti langa foc si te intrebi de ce vantul sufla intotdeauna de la est; si renunti sa mai incerci sa cresti trandafiri.

(Jerome K. Jerome - "Arta de a NU scrie un roman" - pag.76)

Despre justitie

Eu, unul, sunt de parere ca, daca ne-ar fi dat in judecata asa cum ameninta, n-ar fi obtinut castig de cauza, insa seful nostru era un om cu experienta in materie de justitie si principiul sau permanent era sa evite procesele. L-am auzit odata spunand:
- Daca un cetatean m-ar opri pe strada si mi-ar cere sa-i dau ceasul, as refuza sa i-l dau. Daca m-ar ameninta ca-l ia cu forta, l-as apara cu ghearele si cu dintii, desi nu sunt un bataios. Daca, pe de alta parte, si-ar exprima intentia de a incerca sa-l obtina pe calea justitiei, as scoate ceasul din buzunar si i l-as da, socotind ca am scapat ieftin.

(Jerome K. Jerome - "Trei pe doua biciclete" - pag.132-133)

Despre viata si dorintele ei

E mult de cand n-am mai fost intr-o mansarda. De-atunci incoace am incercat sa locuiesc la diverse etaje si mi-am dat seama ca toate-s la fel. Viata are acelasi gust, fie ca o sorbim dintr-un pocal de aur, fie ca o bem dintr-o cana rudimentara de piatra. Clipele au aceeasi incarcatura de bucurie si durere amestecate, indiferent unde le-am astepta. Vesta de postav fin e la fel cu cea de finet pentru omul cu inima zdrobita. Pe perne de catifea rasul nostru nu e mai vesel decat pe scaune de lemn. De cate ori n-am suspinat eu in camerele acelea cu tavanul jos! Totusi, cand le-am parasit, dezamagirile n-au fost nici mai putine, nici mai usoare. Viata lucreaza prin metoda compensatiei si fericirea pe care o castigam intr-o directie o pierdem in alta. Daca posibilitatile noastre cresc, nici dorintele nu se lasa mai prejos, iar noi suntem mereu la jumatatea drumului dintre cele doua. Daca locuim intr-o mansarda, ne unge la inima un pranz cu peste prajit si bere neagra. Daca insa apartamentul nostru ocupa tot etajul intai, ne trebuie un dineu pretentios la "Continental" pentru a atinge aceeasi satisfactie.

(Jerome K. Jerome - "Gandurile trandave ale unui pierde vara" - pag.182)

Idelurile tineretii

- Tanarul are inclinatii materialiste, a descoperit tanguindu-se profesorul american.
N-am vrut sa fiu un idealist care traieste pe o strada dosnica. Voiam sa traiesc in casa cea mai mare, de pe cea mai frumoasa strada a orasului. Voiam sa calatoresc, sa am un palton de blana si atata mancare si bautura cat imi poftea inima. Mai voiam sa ma insor cu cea mai frumoasa fata din lume, ca numele meu sa imi apara in ziare si sa stiu ca toti ma invidiaza.
Deplangeti situatia asta cat vreti, dragul meu profesor, dar acesta este idealul tineretii si atata timp cat natura va ramane asa cum este, acest lucru va continua sa fie astfel. Este un ideal materialist si inca unul sordid. Poate ca este necesar. Poate ca lumea nu s-ar schimba prea mult daca tinerii ar incepe sa gandeasca prea devreme. Ei vor sa fie bogati si se arunca in lupta cu pasiune. Ei construiesc orase, intind sine de cale ferata, doboara paduri, scot minereuri din pamant. Vine o zi cand intelegi ca a incerca sa te imbogatesti e un joc plicticos si ca exista un lucru mai obositor decat acela de a fi milionar: incercarea de a deveni milionar. Dar, intre timp, lumea merge inainte.

(Jerome K. Jerome - "Tommy si prietenii sai" - pag.241)

Despre bani

Erau odata un baiat si o fata care se iubeau foarte mult. Dar erau amandoi saraci, asa ca au cazut de acord sa astepte pana ce el va face destui bani pentru ca sa poata trai confortabil. Atunci se vor casatori si vor trai fericiti. I-a trebuit mult sa-i faca, intrucat strangerea banilor este o treaba tare inceata, iar el dorea, din moment ce o facea, sa adune destul pentru a fi cu adevarat fericiti. In cele din urma si-a atins scopul si s-a intors acasa bogat.
Atunci s-au intalnit din nou in salonasul saracacios mobilat unde se despartisera. Dar nu au stat la fel de aproape ca in trecut. Caci ea

traise singura atat de mult, incat luase apucaturi de fata batrana si se simtea foarte enervata ca el ii murdarise covorul cu ghetele pline de noroi. Iar el trudise atat de mult pentru a castiga bani, incat devenise dur si rece ca insisi banii si facea eforturi sa se gandeasca la ceva afectuos pe care i l-ar putea spune.
Asa ca, pentru un timp, au stat unul de altul de o parte si altul de cealalta a ornamentului care imita semineul adevarat, amandoi intrebandu-se de ce au varsat lacrimi atat de fierbinti in acea zi cand s-au sarutat la despartire, asa ca, atunci cand si-au spus din nou "La revedere!", s-au simtit usurati.

(Jerome K. Jerome - "Arta de a NU scrie un roman" - pag.77)